

22-ГО СІЧНЯ — ДЕНЬ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ (ЗАКЛИК НРУП)

Народе український, дорогі співвітчизники, українці!

Сімдесят років тому на руїнах Російської та Австро-Угорської імперій виникли незалежні українські держави — Українська Народна Республіка (УНР) і Західна Українська Народна Республіка (ЗУНР). 22-го січня 1919 року об'єдналися в одну самостійну державу — Українську Народну Республіку. Того дня в столиці нашої батьківщини Києві на щверть заповненому людьми Софійському майдані під святковий перекук киянських дзвонів урочисто було проголошено Акт Соборності України — возз'єднання українських земель в одній незалежній державі. Це була одностайна, національна воля Наддніпрянщини, Галичини, Закарпаття. Споконтні багатолітня боротьба України за національну свободу дійшла до свого логічного завершення.

Але доля і на цей раз зрадила нас. Вона знову кинула наш народ у вир історичних випробувань, у вир бурхливого ХХ століття, яке записало в історію України багато воїстину трагічних сторінок.

Нав'язана нам сторонніми силами братовбивча громадянська війна. Новий піділ України між різними державами. Виснажливий гін індустріалізації й колективізації. Мільйони жертв штучного голоду 1932-33 років. Повне винищення українських національно-політичних патріотичних кадрів. Жорстокий погром інтелігенції. Колонізаційні утиски завойовниками Галичини й Закарпатської України. Суворість Другої світової війни, що палахкотіла і на наших землях. Драматизм національно-політичного самовизначення Західної України під час і після війни. Посилення русифікації України в епоху т.зв. застою. І нарешті — чорнобильська катастрофа.

(Закінчення на стор. 3)

ПОЧАЛИ РОЗСЕКРЕЧУВАТИ ІМЕНА РЕПРЕСОВАНИХ

Москва. — Газета «Известия» ч. 364 за 1989 рік опублікувала повідомлення міністерства закордонних справ СРСР про відкриття 29-го грудня 1989 року меморіальної дошки советським дипломатом, що стали жертвами сталінського терору. Меморіальну дошку встановлено у високому будинку на Смоленському майдані в Москві поряд з меморіальною дошкою високопоставленим військовикам, що загинули під час Другої світової війни.

Поряд лежить книга пам'яті, у якій записано 140 імен советських дипломатів, надії і віру яких було розтоптане, спалено руками чисельних катів, які потім обирали і їхнє життя.

В повідомленні сказано, що поодинокі репресії на початку 30-х років щодо працівників міністерства закордонних справ, що 1946 року називалося Народним комісаріатом закордонних справ, згодом набрали масового характеру, особливо в 1937-1938 роках. На відкритті меморіальної дошки були запрошені родини репресованих і з промовами виступили відповідальні працівники міністерства в тому числі й Едуард Шеварднадзе.

Хоч у книзі тій немає імен жертв брешневщини, таких як генерал Петро Григоренко, все ж можна сподіватися, що це одна з перших ластівок, яка передвіщає розсекречення імен не лише дипломатів чи інших видатних діячів, але й простих людей, закатованих у советських катівнях.

ДОПОВІДЬ ЯСАСВИЧА В ІНСТИТУТІ ІМ. В. ЛИПІНСЬКОГО

Філадельфія. — В Східноєвропейському Дослідному Інституті ім. В. Липинського відбувся доповідь д-ра Ярослава Ісасевича, директора Інституту Суспільних Наук АН УССР у Львові на тему: «Суспільна структура і державний устрій Галицько-Волинського князівства». Доповідь відбулася в п'ятницю, 19-го січня, в 7-й год. вечора в будинку Інституту, 469 Фламінго вул., тел. (215) 482-7111.

У Філадельфії відзначать

Філадельфія. — Всенациональна подія проголошення незалежності Української Народної Республіки 22-го січня 1918 року і соборності 22-го січня 1919 року буде відзначена в Філадельфії в неділю, 21-го січня, старанням Українського Конгресового Комітету Української Громади Метрополітаної Філадельфії, УАКР, в Українському Освітньо-Культурному Центрі, о год. 3:30 по полудні.

В обличчя сучасних подій в Україні, що пробуджується до нового соборного життя, ці національно-державні дати набувають значення.

„Жовтень” надрукував вірші

Джерзі Сіті, Н.Дж. — У літературно-мистецькому та громадсько-політичному журналі Спілки Письменників України „Жовтень” ч. 12 за грудень 1989 року під рубрикою „Українська поезія за рубежом” надруковано вірші українського емігранта

О. Тарнавського

радянського поета Остапа Тарнавського. Публікацію — вибір віршів та коротку біографічну силуетку підготував Микола Ільницький.

В журналі вміщено тринадцять віршів О. Тарнавського з різних періодів творчості поета, включно з тими, що їх поет друкував ще в передвоєнні роки у Львові, серед них: „Жду весну”, „Лист до поета”, „Слухаю в тиші”, „Античне”, „Нічна мандрівка”, „Роздівання”, „Балада про нічну варту”, „Оксана”, „Іду”, „Пристає”, „Плакати”, „Гортензія” і „Ключ”.

У короткій біографічній довідці упорядник М. Ільницький на самому початку пише про те, що О. Тарнавський просив помістити його світлинку з молодих літ, бо може „у Львові його, молодого, хтось ще впізнає”. Далше автор коротко аналізує вибрані поезії, пов'язуючи їх з даним періодом

(Закінчення на стор. 3)

РОКОВИНИ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

вам сто надо?”

У неділю, 7-го січня, на Соборній площі Одеси відбулася вільна дискусія предствників ряду незалежних громадських об'єднань з жителями Одеси. Під час спілкування громадян міліція неодноразово попереджала неформальні протестні акції, що мали місце в районі Соборної площі. Служба, що збирала декілька сотень віруючих, відірвала священика УГК Микола Симашко. Після закінчення Богослужіння громада рушила на місцевий цвинтар до могили Ольги Кобилянської з метою вшанування пам'яті письменниці. Під час проведення релігійної акції над головами віруючих майоріло декілька українських національних блакитно-жовтих прапорів.

У четвер, 4-го січня, членові УХДФ Олександр Кодончук, якого висунуто кандидатом в депутати місцевої Ради від Одеського округу ТУМ „Південна громада” в місті Роздільна Одеської області, відмовився в реєстрації. Голова виборчої комісії Василь Кочуренко мотивував це рішення тим, що в Роздільній нема зареєстрованої владою осередку „Південної громади”. Це відповідає дійсності, оскільки активісти „Південної громади” намагалися зареєструвати свій осередок в Роздільній, але отримали відмову від голови райкому партії Котова, який заявив: „За час

(Закінчення на стор. 3)

НА СХОДІ НАСТУПЛЯТЬ ВЕЛИКІ ЗМІНИ, — КАЖЕ ФРАНЦУЗЬКИЙ КОМЕНТАТОР

Майбутня мапа Європи згідно з передбаченнями Ф. Сльосера.

Париж, Франція. — У французькому виданні „Le Nuyvel Обсерватор” у першому тижні листопада минулого року, тамошній журналіст і коментатор політичних подій та знавць підсоветської проблематики Ф. Сльосер, представив два варіанти розвитку подій у Східній Європі до кінця біжучого століття, причому в обох — песимістичному й оптимістичному — Україна існує як незалежна європейська держава. Ф. Сльосер, крім своїх міркувань, опублікував мапу, на якій видніють контури України, Білорусії, Литви, Латвії, Естонії та інших країн.

Варіант песимістичний розглядає ситуацію в Європі як незалежну континентальну мапу Європи домінують німцями. Згаданий коментатор передбачає, що це могло би стати за умов, коли б Михайлові Горбачову не вдалося здійснити започатковані ним у 1985 році реформи, в результаті чого країна попала б в хаос. Також збільшені і залежності від СРСР країни Центральної і Східної Європи переживали б труднощі. Лише Німецька Демократична Республіка (Східна Німеччина) вийшла б з цього непошкودжено, оскільки розквітну ситуацію використала б ФРН (Західна Німеччина), намагаючись об'єднати Німеччину в один державний організм. Територія Східної Європи, в тому й Україна, стала б своєрідним дослідним арсеналом для економіки великої Німеччини.

В такій ситуації Захід відмовився б від концепції будови спільної Європи, бо Франція і Великобританія змушені були б в новій дійсності зайнятися власними політичними та мілітарними інтересами.

Поміжуючи що замітку український тижневик „Наше Слово”, який публікується у Варшаві, Польща, додає від себе: „Якже ж приємно, що в їх орбіту входить також Україна”.

У СВІТІ

ЗУСТРІВШИСЬ З НЕОЧІКУВАНИМИ змінами в своєму кабінеті, президент Нігерії генерал Ібрагім Бабангідо був змушений відкласти свої відвідини до ЗСА. Заступник пресового секретаря Білого Дому Роман Мозулос заявив, що нігерські „труднощі з плануванням” змусили переложити заплановані на вівторок, 16-го січня п'ятиденні відвідини нігерського президента. Він також підтвердив, і це, що відвідини відбудуться, але в інший час. В той самий час у Лягосі, столиці Нігерії, перед кореспондентами засобів масової інформації виступив генерал-поручник Домкат Балі, висловивши, що причиною його реїгнації з військового уряду країни є різниці поглядів між ним та президентом ген. І. Бабангідою.

СУЗАН АЙЗЕНГАВЕР, 38-літня комерсантка з Вашингтону та внучка колишнього президента ЗСА Двайта АЙЗЕНГАВЕРА заручилася з 57-літнім Рояльом Саїдесем, космічним-фізиком і президентом Комітету советських космонавтів. Цивільну та церковну шлюбні церемонії заплановано перевести в лютому у Москву. С. АЙЗЕНГАВЕР запланувала свого майбутнього чоловіка тому три роки на одній із зустрічей, влаштованих для покращання американсько-советських спількувань.

ПРЕЗИДЕНТ ДЖОРДЖ БУШ з видимим захопленням привітав рішення Китаю звести військовий стан в країні, заявляючи, що це є дуже „солідний крок” теперішніх провідників Китаю, що би якийсьорішє стери з пам'яті людства жалючі картини з площі Тіян'аньмен. Однак він не має великої підтримки в Конгресі, ані в тому, що це був замінний крок зі сторони Китаю, ані в тому, що його політика в загальному супроти Китаю є правильною чи впливовою на події. Натомість для жителів Пекіну само знесення військового стану не дало жодних змін, хіба те, що дозволено звичайним громадянам знову прохажуватися по горезвісній площі Тіян'аньмен. А друге те, що службу порядку не сповняють тепер військовики тільки численні уніформовані та неуніформовані поліціянти.

В АЗЕРБАЙДЖАНІ ПОЧАЛИСЯ ВІРМЕНСЬКІ ПОГРОМИ

Москва. — Як повідомляють московське радіо, в суботу, 13-го січня, в центрі Баку відбулася величезна маніфестація, в якій взяло участь 150,000 осіб. Маніфестанти викрикували антивірменські гасла, а після закінчення загального вільного мітингу у всіх районах Баку стихійно почалися вірменські погроми, в результаті яких, за офіційними повідомленнями, було вбито понад 30 осіб і багато поранено.

Московський кореспондент Ассошіейтед Пресс Джан-Тор Далберг, покликаючись на повідомлення російських мешканців Баку, передає, що погромники скинули з балкони будинку, що знаходиться на центральній вулиці Леніна, двох вірменок. На тій же вулиці була застрілена страша вірменка.

„Ви не можете собі уявити, що там творилося”, — розповідала інформантка Далберга. — Вперше в житті я бачила вбивство. Вулиця Леніна була залита кров'ю”. Вибух міжнародної ненависті привів до масового переселення вірменів і азербайджанців. Доля вірменів, що проживають в Баку, залишається невизначеною. Згідно з повідомленнями, в Баку проживає не менш як 20,000 вірменів, переважно старші люди.

В МОСКВІ ЗАСУДИЛИ НА КАРУ СМЕРТІ ШПИГУНА НА ВИСОКОМУ РІВНІ

Москва. — Газета „Правда”, орган ЦК КПСС повідомила 14-го січня, що в Москві засудили на кару смерті високого советського дипломата, який нібито передавав важливі інформації для Центральної розвідки США (СІ-АЙ-Ей), через американську амбасаді на протязі 30 років. Ані „Правда”, ані інші засоби масової інформації, советські і західні, не подають правдивого прізвища дипломата-шпигуна, а тільки називають його американський псевдонім „Доналд”. У повідомленні також не сказано чи присуд смерті вже виконано.

„Доналд” мали завербувати на свою сторону американці під час того, як він перебував в Нью Йорку на службі у советській місії до Організації Об'єднаних Націй. Від того часу він співпрацював на дві сторони — для КГБ і СІ-АЙ-Ей, передаючи важливі, політичні, економічні і військові інформації, плітки розмінки хемічних і атомних станцій, розшифровував коди зброї позначені скороченою назвою, допомагав СІ-АЙ-Ей розв'язувати коди, пояснював доктрину нуклеарної війни, яку свого часу розробляв генеральний штаб советської армії, можливість цивільної оборони в СРСР і мобілізації та передав багато інших важливих інформацій.

Офіційні речники Адміністрації президента Джорджа Буша підтвердили, що в Москві розкрили і арештували американського шпигунів СІ-АЙ-Ей, який успішно працював серед советської верхівки в Центральному Комітеті і КПСС і Політбюро, але також відмовилися назвати його правдиве прізвище. „Правда” призначає, що „Доналд” своєю шпигунською працею наніс чимало шкоди советській системі оборони і розвідки, маючи доступ до державних таємниць. Газета пише, що заарештована і засуджена за шпигунство особа була знавцем багатьох ділянок і знала чимало таємниць.

„Правда” також повідомила, що згаданий американський шпигун займався внутрішніми провокаціями, з чого виникла була свого часу суперечка між членами Політбюро у яку був замінений також суперник Михайла Горбачова і прихильник твердих ліній в КПСС Егор К. Лігачов та деякі високі старшини КГБ.

Треба сподіватися, що чергові дні принесуть розв'язку цієї „мистеріної” шпигунської афери і розкриють закулисні розгри на самій горі советського керівництва.

В АМЕРИЦІ

СЕКРЕТАР ОБОРОНИ Дік Чейні повідомив в четвер, 11-го січня, про зменшення бюджету Пентагону на наступний рік на 5 біл. дол. та зменшення працівників на 16,000 місць завдяки покращанню організаційних та адміністративних методів. Впродовж майбутніх п'яти років Д. Чейні підрахував зменшення бюджету Пентагону в цілому на 39 біл. дол., а працівників на 42,000. Подобири радикальних змін бюджету Пентагону будуть оголошені після того, як президент Джордж Буш представить свій бюджет Конгресові 29-го січня. На пресовій конференції Д. Чейні сказав, що він не заперечує системи бюрократії в Пентагоні, яка проявила себе дуже негативно, але не згоджується з перебільшеною критикою у пресі.

СТЕЙТОВА КОМІСІЯ у Каліфорнії у своєму звіті проголосила висновок, що вислідом іміграційного закону з 1986 року стало поширення дискримінації у найманий робочої сили по відношенню еспаномовної та інших національних меншостей. „В Каліфорнії іміграційний закон не здійснюється так, як призначив Конгрес”, — сказав член стейтвової комісії Майкл Джансон. „Навіть ті імігранти, які мають дозвіл на працю не можуть її отримати тому, що працевлаштувальники, нахиливши строгим законом, вимагають інших довідок та не приймають їх на роботу”. Це є перша сутічка стейтвової комісії з іміграційними законами. Закон 1986 року гарантував амністію нелегальним емігрантам, які приїхали до ЗСА перед 1982 роком, а працевлаштувальники, які дають працю нелегальним імігрантам, чекає грошова гривня та навіть ув'язнення.

Шахтарі з України відвідали УНСОЮЗ і „Свободу”

Чотири українські шахтарі — три з Донбасу і один з Червонограда, — які прибули до ЗСА у більшій групі на запрошення Американської федерації праці — Конгресу індустріальних організацій, щоб навчитися як організувати і вести незалежні профспілки в СРСР, відвідали УНСОЮЗ і В-во „Свободу”. Не зважаючи на переважання програму їхнього перебування в ЗСА, ці чотири шахтарі з України провели понад дві години на розмовах з членами Екзекутиву і редакторами видань УНСОЮЗ, розповіли про їхні плани та жваво цікавилися життям української громади в ЗСА. На фото вгорі (зліва): Геннадій Шаров, до речі, кандидат в депутати Верховної Ради УССР, Сергій Найденов, Олег Куль і Борис Гребенюк.

ВІСТІ З УКРАЇНИ

Москва. (ПС УГС, А. Доценко). — У неділю, 7-го січня на території Софійського собору відбувся рідзаваний Малебен, який організували члени київської громади УАПЦ і який зібрав до 5,000 присутніх. Службу Божу відслужили священики УАПЦ з Києва і Львова, отці Методій Андрущенко і Юрій Бойко. Після закінчення Богослужіння віруючим зачитано Різдває послання первоієрарха УАПЦ в Україні Архископа Іоана. Перед тим як розпочати люди співали різдвяних колядок і показували вертеп.

Також у неділю, 7-го січня в Києві міліція затримала лідера УНДЛ Євгена Чернишова. П'ятеро міліціонерів брутально схопили його і відвели до райвідділу міліції, де активіст УНДЛ протів усе ніч. 9-го січня Є. Чернишова оштрафували на 400 карбованців за участь в мітингу пам'яті українських політ'язнів Стуса, Тихого і Литвина, що відбувся 19-го листопада в Києві.

У вівторок, 9-го січня, в Києві брутально затримано міліцією і відведено до райвідділу міліції представника УНДЛ Леоніда Мілявського і активіста УГС Світлана Рябошапку, яку невдовзі відпущено. Леоніда Мілявського звинувачують у проведенні забороненої владою маніфестації на Хре-

шатку в пам'яті академіка Андрія Сахарова.

У Чернівцях громада греко-католиків взяла участь в Службі Божій, яка відбулася просто неба біля колишнього греко-католицького храму Святого Успенія в районі вулиці Руської. Службу, що збирала декілька сотень віруючих, відірвала священик УГК Микола Симашко. Після закінчення Богослужіння громада рушила на місцевий цвинтар до могили Ольги Кобилянської з метою вшанування пам'яті письменниці. Під час проведення релігійної акції над головами віруючих майоріло декілька українських національних блакитно-жовтих прапорів.

У четвер, 4-го січня, членові УХДФ Олександр Кодончук, якого висунуто кандидатом в депутати місцевої Ради від Одеського округу ТУМ „Південна громада” в місті Роздільна Одеської області, відмовився в реєстрації. Голова виборчої комісії Василь Кочуренко мотивував це рішення тим, що в Роздільній нема зареєстрованої владою осередку „Південної громади”. Це відповідає дійсності, оскільки активісти „Південної громади” намагалися зареєструвати свій осередок в Роздільній, але отримали відмову від голови райкому партії Котова, який заявив: „За час

СВОБОДА SVOBODA

FOUNDED 1993

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Svoboda (201) 434-0237 U.N.A. (201) 451-2200

Бюро УНЧ у Вашингтоні: (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс).
Subscription 1 year — \$40.00 6 months — \$22.00 3 months — \$12.00
UNA members 1 year — \$15.00 Change of address — \$1.00 Make
check or money order payable to "Svoboda"

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Горбачов і ролі Советської армії

Перехід армії на сторону демонстрантів у Румунії і загроз висилки армії на приборкання ворожих режимів національних рухів у СРСР — актуалізували проблему сучасної Советської армії. Чи вона так само здисциплінована, як у Китаї, де в червні минулого року тисячі мирних демонстрантів згинув у військовій масакрі? Чи нічого не змінилось від 1956 року, коли советські танки здавили революцію у Мадярщині? Західні фахівці поділені у відповідях на ці турботні запити. Але вони погоджуються, що Советська збройна сила все ще могутня, але вона не грає вже у внутрішній і закордонній політиці СРСР цієї ролі, яку грала до приходу Горбачова до влади. Висунення на перший план проблеми хворої економіки мусило актуалізувати питання непропорційно великих витратів на збройну силу. У відрізненні від демократичних країн, членських держав НАТО, советський уряд ніколи не проголосив був правдивих цифр військового бюджету. Видатки на Советську армію скривалися під різними позиціями різних державних ресортів. Ніколи теж не проголошено правдивих цифр щодо чисельності армії, і всі справи, що торкалися збройних сил, їх розташування, національного складу, зброї і т.п. були табу, що його не вільно було заторгати у пресі.

З проголошення гласності все це змінилось. Почали у пресі критикувати хабарництво в армії (перекуплювання рекрутських комісій, хронічні крадіжки у фабриках зброї), почали критикувати пріоритет армії у державному бюджетуванні над потребами мирної продукції, харчування, шкільництва, шпитальництва і т.п. Коли президент Роналд Реген проголосив принцип не обмежування перегонів у зброєнні, а припинення їх і редукції арсеналів зброї — Горбачов прихилився до того принципу, бо він ішов по лінії санації советської економіки. Престиж Советської армії сильно підупав у наслідок прогрі в Афганістані. Первісне промовчання тамешньої жорстокої поведінки советських вояків, які винищували цілі села мирних автохтонів, заступила одверта критика. Але виявилось, що й у советській армії в Афганістані настав був уже фермент, бо якийсь анонімний вояцький поет-композитор склав був популярну паціфістичну пісню з рефреном: „Кому воно потрібне — нікому не потрібне“ („Каму вано нужно — нікому не нужно“).

Від 1917 року аж до 1985 року закордонна політика стояла в тіні гасла „Ми вас уробимо“. Це був час холодної війни і перегонів у зброєнні, коли імперії дійсно вдалося „наздигнати і перегнати“ Америку аж поки Реген повів акцію „вирівнювання“ збройного потенціалу. Михайл Горбачов рішуче заперечив, наче СРСР є загрозливий для безпеки Заходу. На місце воєнничої „доктрини Брежнєва“ він проголосив „доктрину активної безпеки“. Призначений на місце Андрія Громика Едуард Шеварднадзе, новий міністер закордонних справ, проголосив був на минулорічній сесії Генеральної Асамблеї Організації Об'єднання Націй, що СРСР зредукує усі свої збройні сили на 10 відсотків, розв'яже шість панцерних дивізій, стаціонарних в Європі, та відтягне свої війська з-над кордону Зовнішньої Монголії. Серед „піснників“ в ООН і в ліберально-демократичних колах Америки та заява викликала захоплення дармащо фахівці вираховували й цифрами доказали, що по суті вся та редукція не матиме ніякого реального значення. Але підписаний з Регеном договір про редукцію числа ракет на далеку і коротку віддаль — такі мала додатній вплив на створення іншої, примирливої, атмосфери у міжнародному світі.

Горбачову, як відомо, удалося прогнати з різних керівних партійнодержавних станових противників його реформаторських зусиль, здебільшого осіб старшого віку. Подібне сталося у старшинському корпусі. Невідомо, як це відбулося, але зникли з овиду могутні своїм політичним впливом старі маршали, включно з верховним командантом збройних сил членських країн Варшавського пaktu, маршалом Віктором Куліковим. Дві третини 200 військових старших штабів усіх родів зброї подалися до дімісії. А проте в самому Советському Союзі і поза ним існує переконання, що персональна популярність Горбачова і давня традиція зберігають і тепер у Советській армії таку дисципліну, що коли б вислано військо проти демонстрантів у будь-якій членській країні Союзу — то воно слухало би наказів і наступила би трагедія. Очевидно, воно мало би для імперії і персонально для Горбачова препогані наслідки, але такі трагічні події траплялися вже в минулому. Сучасні лідери демократичного світу і, мабуть, також Михайл Горбачов здають собі справу, що до таких нових трагедій не можна допустити.

Без перебільшення можна сказати, що живемо в історично переломовому і бурхливому часі, коли на наших очах у Східній Європі партія Леніна-Сталіна є у своїх передсмертних судорогах, а в Советському Союзі почався процес його неминучого розчленування. У цьому історично-психологічному контексті можна зрозуміти поденерування Михайла Горбачова, коли згідно із повідомленням „Нью Йорк Таймсу“ із 24-го грудня, на засіданні Верховної Ради делегат із України намагався поставити на порядок нарад справу усунення 6-ої статті советської конституції, яка гарантує політичний примат Комуністичної партії. Це було в той сам день, коли румунський народ скинув кайдани цієї ж саме партії.

У своєму слові згаданий делегат ще й додав: „Чи Михайл Сергієвич не бачить, що діється у Румунії? Схвалення Горбачова, якого мусів успокоювати його прибічник, відповів гнівно: „Я комуніст, переконаний комуніст. Для якого це може бути фантазією, але для мене це моя основна ціль“.

Тяжко зрозуміти, як сьогодні думаючи людина може бути переконаним комуністом. Парадоксально звучать ці слова у цей сам

Іван Головінський

МОРАЛЬНЕ БАНКРУТСТВО ПАРТІЇ ЛЕНІНА-СТАЛІНА

день, коли партія Леніна-Сталіна до балюся усім загально відомим „освіт“ ще додала геноцид у Темішварі, де були жорстоко помордовані мирні демонстранти, румунські вояки, які відмовлялися стріляти до жінок і дітей, а навіть вагітні жінки. Слід би тим, хто чваниться, що він є переконаним комуністом пригадати, що це сталося не вперше. Подібні сатанинічн виконали „переконані комуністи“ у Львівській і Тернопільській тюрмі в 1941 році.

Сьогодні в час перебудови комуністична пропаганда намагався переконати світ, а навіть і деякого із найнших українців, що терор партії — це збочення сталінської політики, що є можливий комунізм із „гуманним обличчям“. Однак приглянувшись докладніше до генези марксизму від кінця XIX століття, а ще більше до генези большевизму в Росії, прийдемо до переконання, що терор, насильство і брехня стали складовою, інтегральною частиною політики Комуністичної партії від самого початку її заснування

Леніном. Сталін, „вірний друг і соратник Леніна“, тільки удосконалив терор як політичну зброю.

Від самого початку переціплення марксизмської ідеології на російський ґрунт, Ленін займав крайнє становище в питанні „нової моралі“ і партійної дисципліни. Вже 1902 року Ленін кпив собі із філософської дискусії у питанні марксизму, наголосуючи потребу примінення діалектичної логіки (читай брехні) в питанні партійної дисципліни. Його думки на цю тему знаходимо у брошурі „Матеріалізм і емпіриокритицизм“.

Екстремізм Леніна був явно критикований тогочасними німецькими марксистами. Тут можна згадати Карла Кауцького, відомого німецького марксиста початку нашого століття. Німецька комуністка Роза Люксембург, в листі датованому 10-го серпня 1909 року, назвала російських марксистів із гурту Леніна, „татарсько-монгольськими дикунами“.

Були також намагання комуністичної пропаганди, особливо в 1980 роках, пред

ставити Леніна як „гуманіста“, який своєю особовістю відрізнявся від Сталіна. Фактично Ленін захоплювався Сталіном та був подібний до нього владі. В 1913 році Ленін перебував короткий час у Кракові. З ним тоді також мешкав інкогніто Сталін. В листі до Горького Ленін писав: „У нас замешкав чудовий грузин“ (Ленін, „Полное Собрание Сочинений“, том 48, ст. 162).

Пізнше під час громадянської війни, коли ЧеКа без суду ростирувало інтелігентів, Горький осмілювся запротестувати перед Леніном. У відповідь Ленін гнівно обрушився на Горького словами: „Інтелігентні думки, що вони є мозком нації, до речі вони є її... (нецензурний вислів) Г. Барбусе, Сталін, ст. 205“.

Теоретичне обґрунтування ментальності „чекіста“ і „переконаного комуніста“ знаходимо в писаннях Антона Макаренка, який до речі сам був чекістом-апаратником і директором „трудово-виправної“ колонії НКВД у Броварах біля Києва. Офіційні ідеологи Комуністичної партії уважають Макаренка творцем теорії „колективізму“ у советській психології, як також ідеологом советського педагога нового типу. Його теорія — це мішанина дія-

(Закінчення на стор. 4)

сок — вірменів, скажімо, називав не інакше, ніж „замасливимши мордвородами“. На завершення свого листа Шакріна закликає „почистити Москву від всілякої нечисті“. Під нечистію вона розуміє всі національності Советського Союзу, окрім росіян.

А, може, ця громадянка просто хвора? Можливо. Як небезпечна хвороба називається сталінізмом. І цілком природно, що сталінізм і шовінізм зливаються воедино. Іще Ленін відзначав, що Сталін у своєму великодержавному шовінізмі перевершує навіть росіян.

Та якщо Шакріна лише п'яніть несправність, то Казаків із Ростова-на-Дону готували до воєнничих дій. Він з'являється в Україні й доходить висновку: вже недалеко сприйнятий час для відкритих кровопускань. Казаков пише: „Ситуація в країні складається так, що вам усім доведеться відповідати... Голосне — в потрібний момент не дозволить вашому коду втекти за кордон, щоб потім не витратитися на пошуки...“

Кого ж він називав кодом? Проти кого відточує ножа? Казаков цього не приховує — передовсім проти „живих усіх мастей“. Він чомусь переконаний: хто засуджує Сталіна, той або сам жид, або засвід жидомасонську ідеологію.

Російські шовіністи побачили в особі Сталіна батюшку-імператора єдиної, неділюїмї імперії. А проте народі Советського Союзу вже прокинулись від багатолітньої летаргії — і в цьому запорука видужання від сталінізму та імперського едінності.

А хто ж працює над дослідженнями нашої „Повісті“? За підрахуванням київського біо-бібліографічного словника, із 147 наукових розвідок, що появились між 1822-1960 рр., є лише 20 в українських виданнях. Не диво, що чужинці трактують княжу добу не як історію України, а як історію Росії.

Ми свідомі цієї прикрої дійсності й постановили її змінити. В цьому Гарвардський Проєкт має дуже важне завдання: зібрати головні пам'ятки нашої писемної культури і представити їх науковому світові як джерела української історії.

Однак, перегортаючи сторінки усіх шістьох томів, що вже появились у Гарвардському Проєкті, дехто міг би подумати, що для ширшого загалу читачської публіки ці книги будуть видаватися як курйозні речі. От, в серії текстів, поміщено репродукції давніх, важких до розшифрування оригінальних текстів: отже критично можна запитати — хто буде їх читати? Фахівці, свої чужі, ці що творять науку, бо ж ці томи є частина більшого історичного тіла нашої національної метрики, без якої ми не можемо функціонувати як нація. Хоч в минулому ми не мали змоги видати їх, то на щастя сьогодні ми спроможні подбати про нашу історичну спадщину. Всі ці нові видання, що виходять завдяки нашій спільній підтримці Гарвардського Проєкту, безперечно залишаються цінним вкладом в історію і культуру нашого народу.

Новий том Гарвардської Бібліотеки Давнього Українського Письменства буде перший з кількох, в яких появляться усі літописні твори давньої України. Перший між ними це літопис Нестора, або „Повість временних літ“. Оригінал цього твору не дійшов до нас але заховалися дві основні копії та деяке число побічних, які уможливають реконструвати загублений текст.

Княжі літописи дійшли до нас у збірниках, які редактувалися на початку XIV ст. Два основні такі збірники, що дійшли до нас: Південний (звичайно називають його Іпатієвським) та Північний (звичайно називають його Лаврентієвським). Кожний з них містить три тексти: спільний є „Повість временних літ“ (до 1117 р.) а описи вони розходяться. У південній як продовження подається

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Перед концертом Олега Криси

Про концерт найбільше шадатного українського скрипалі Олега Криси в престижній залі Карнегі Голл в неділю, 21-го січня, о 3-ій год. по полудні писалося вже багато. В дійсності — це не тільки концерт великого мистця, але це вже імпреза української культури на найвищому рівні.

Ніколи раніше в нашій історії не мали ми стільки музик світового рівня. Ніколи не мали ми такої нагоди допомогти нашим мистцям дістати це світове признание, яке їм належить, але якого вони не мають, тому, що через десятки років українських мистців стримувано від виїзду на Захід — в користь інших національностей СРСР. Ніколи раніше не мали ми можливості допомогти українській музичній культурі вийти на світовий форум. Концерт О. Криси це тільки початок. У наступному сезоні два українські мистці дадуть концерти, а потім слідуватимуть другі. Ця поява української музичної культури на світовій арені — не один ізольований концерт (останній сольовий концерт українського мистця в

Карнегі Голл був 15 років тому), але серія концертів — серія мистців.

Як відомо, всі музичні імпрези в Америці є підтримувані фінансово. На кожному концерті чи телевізійній передачі читаємо списки корпоративних чи приватних доброчинців. Ми доступу до цих фондів покищо не маємо, але зате маємо вас: ви можете стати спонсором цього концерту. Пришліть нам ваш щедрий даток, а ваше прізвище буде поміщене на листі спонзорів в програмі Карнегі Голл. Ми не зможемо обійтися без вашої допомоги, а коли ви підтримаєте цей концерт — ви підтримаєте українську культуру. Просимо прислати чеки на: Ukrainian Music Society, Inc., c/o I. Stelcuk, 1060 Park Ave., New York, N.Y. 10128. Квитки в ціні від 11 до 20 дол. можна набути в крамниці „Сурма“ в Нью Йорку, в касі Карнегі Голл, як теж і телефонуючи на Карнегі чардж (212) 247-7800.

Після концерту відбудеться прийняття в Українському Інституті Америки.

Управа Українського Музичного Товариства

Оксана Бригун-Соколик

Прощальний концерт М. Седика

Микола Седик — молодий тенор з Києва. Перебував у Канаді другий раз. Перший раз об'їхав Канаду з Капелю Бандуристів, другий раз приїхав сам, та побував тут майже півроку. Виступав у різних містах Канади, при різних нагодах, а перед виїздом до Києва хотів попроситися за торонтонцями, та дав концерт — вечір хляскачів та української народної музики.

Концерт відбувся в Українському Культурному Центрі. Програмою проводила диктор української телевізійної програми Оля Шурик. Представила Миколу: співак походить з Черкащини, із села Хашків. Музика була частиною його родинного життя. Дідо Миколи був знаний хормайстер і диригент Бондаренко. В 1986 році Микола вступив до Київської Державної Консерваторії, де вчився з добрими успіхами в класі професора Куріна.

Микола запросив до співачки в цьому вечорі кількох студентів музичного факультету. Цим урочисто-манітним програму.

Концерт у Торонто складався з двох частин. В першій — класична музика, в другій — народна. У першій частині програми Концерту Микола виконав „Каро мю бен“ — Джордані, „Аве Марія“ Люші та неаполітанську народну пісню „Санта Люція“. Тут долучилися до Миколи Лорі Гемел, яка

виконала „Сольо на арфі „Варіяція на стародавню еспанську тему“ — Селзедо. Також Сузана Робенсон, яка виконала на фортепіано „Прелюдію“ ч. 12 Рахманінова та „Балладу“ ч. 1 — Шопена.

Після перерви Микола виконав народні пісні: „Стоїть гора високая“ — слова Глібова, обробка Наданенка, Популярну і улюблену в Торонто „Мамині руки“ — слова Ткача, музика Білаша, „Ой зійди, зійди, ясен місяцю“ — обробка Лисенка, „Ніч яка місячна“ — обробка Наданенка та „Чом, чом, чом...“ — обробка Костянтина. Тут співачниці програми була Оксана Родак, яка на бандурі дуже гарно виконала „Сарабанду“ — Баха, „Ліричну пісню“ — Дремлюги та „Львівські фрагменти“ — Китагоса. Ця частина програми була успішніша, співак переборював погану перестуду.

Студентський концерт був дуже примісний та успішний. Микола Седик співав з чуттям, музичально. Торонтонці вже давно полюбили приймний голос цього молодого усміхненого мешканця Києва і нагороджували його і співниками щедрими оплесками. Петруся Чорнописка була дуже чутлива акомпаньєторка, що попомогло успішній вечорі. Примітно бачити на сцені молодого, яка має бажання і завзяття „Йти вперед“.

майже повний „Київський Літопис“ (1118-1198), за яким слідує „Галицько-Волинський Літопис“ (1205-1290). У північному є Суздальське скорочення Київського Літопису та Володимиро-Суздальський літопис до 1305 року.

Найкращою є копія, яку замовив князь Острозький. Вона повніша ніж давніша Іпатієвська копія і вказує на те, що її виконував добрий знавець старої мови та історії. Острозька копія, як і затрачений оригінал, кружляла довгими роками в Україні і з них виконували інші копії, наприклад, одна для Адама Кієля, київського воєводи часів Б. Хмельницького. В наступному столітті ці пам'ятки української історії купували колекціонери і перевозили їх до Петербургу. Острозьку копію у 1753 році купив, молодий російський офіцер П. Хлебніков, котрий служив у гетьмана Кирила Розумовського. Ця копія була подарована публічній бібліотеці у Петербурзі і її названо „Хлебніковським літописом“. Копія А. Кієля попала до рук архітекта і нумізмата А. Ермоленка під кінець XVIII сторіччя, а у 1814 р. він продав її публічній бібліотеці у Петербурзі.

Дві інші важні копії давнішого оригіналу також збереглися до наших часів. Одна з них, виготовлена у 1621 р. для князя Святополк-Четвертинського, була на Україні аж до 1852 р., коли її закупив російський історик М. Погодін від одного князя. Погодін пізніше подарував її петербурзькій публічній бібліотеці і тому вона сьогодні називається „Погодинською копією“. Друга копія цікава тим, що була виконана у 1780 роках для польського історика, котрий мав написати історію Польщі для останнього польського короля Станіслава Августа Понятовського. Копія, яка сьогодні зберігається у Кракові, була виконана латинськими буквами, бо історик не вмів читати кириличного тексту. Так що всього аж 5 текстів творять цілість найважливіших копій літописів подібних до Іпатієвського списку. Жодна з них сьогодні не є в межах України і ніколи не була опублікована в оригіналі на Україні.

Український Науковий Інститут Гарвардського Універ-

(Закінчення на стор. 4)

ІСТОРИЧНИЙ МОМЕНТ У БОРОТБІ ЗА СПАДЩИНУ УКРАЇНИ

(ФКУ, Кеймбридж, Масс.). Це сподівався б, що в майбутньому буде свідком привнесения світовій науці української історичної спадщини? А це незабаром станеться: невдовзі видавництво Гарвардського Університету скінчить друкувати наступний том зі серії текстів Гарвардської Бібліотеки Давнього Українського Письменства, в якому містяться тексти найдавніших українських літописних творів: „Повість временних літ“ (літопис від часу заснування Київської держави до 1117 р.), „Київського літопису“ (1118-99 рр.) та „Галицько-Волинського літопису“ (1205-91 рр.). Ці пам'ятки княжої доби здебільша відомі в світі як джерела російської історії. Тепер, вперше, українці дадуть науковому світові своє власне видання і інтерпретацію цих цінних творів.

І якщо повірити, але світ ще ніколи не бачив українського видання оригінальних текстів літописних творів княжої доби. Погляньте в український біо-бібліографічний словник (Київ, 1960 р.) під гаслом літописи XI-XIII ст. то побачите, що усі видання текстів наших давніх літописів походять з 1767 р., а до 1960 р. їх було 42) київський (перше видання з 1784 р. а всіх до 1960 р. було 8).

Це сумний факт із нашого минулого. У своїй монументальній „Історії України-Руси“ видатний історик Михайло Грушевський користувався багатомовними російськими виданнями „руських летописей“ щоб цитувати уривки з давніх літописів. Іншого видання літописів тоді не було. Подібна ситуація існує сьогодні. У своїй „Історії України“ (Мюнхен, 1972-76 рр.) Наталя Полонська-Василенко цитує з „Повісті временних літ“ вже з нового московського видання, приготовленого російським академіком Дмитрієм Ліхачовим у 1950 р., бо знову ж іншого видання крім російського не було. Навіть доскодило, Україна не видала ні одного з оригіналів давніх текстів!

22 СІЧНЯ...

(Закінчення зі стор. 1)

Усе це є трагічні наслідки нашої національної несвободи, втрати державної незалежності. Переживаємо нині великий час революційного оновлення країни і Європи. Дух свободи ширше і над нашим народом. Він породжує надії, оновлює, приєднує невольну історичну пам'ять. Пам'ять, яка нагадує нам і про великий акт нашої новітньої історії — про Акт проголошення соборності України.

Дорогі співвітчизники! У цьому році з ініціативи НРУП проголошення 22-го січня 1919 року Акт Соборності України буде відзначено громадськістю республіки як видатну історичну подію, як національне свято українського народу. 22-го січня на честь цього дня Велика Рада НРУП проведе свою святкову сесію. А напередодні ювілею, у неділю, 21-го січня, відбудеться загальногромадський всеукраїнський виступ: „Живий ланцюг“ між Києвом та Львовом і святковий мітинг-Молебні у Києві на Софійському майдані і у Львові біля пам'ятника Франка. Закликаємо всіх, хто „живий, в кого думка повстала“ (Лесь Українка), вийти 21-го січня на трасу Київ-Львів і якнайтіснішою мережею з'єднати ці два історичні центри нашої вітчизни.

Українці! Історія дивиться на нас: продемонструймо 21-го січня високу національну самосвідомість згуртованість, громадську активність і дисциплінованість! Сьогодні, як ніколи, потрібна консолідація нації на платформі демократії і суверенітету — понад різницею в соціальному стані, службовому становищі, партійності і віросповіданні. НРУП сподівається, що українці з рядів партійного і державного апарату влади повернуть обличчя до свого народу і стануть до його лав.

Неукраїнці України! Приєднайтеся до нас! Продемонструйте 21-го січня, що ви розумієте справедливість українських національних прагнень, почуваетесь громадянами української республіки, доля якої не байдужа вам. Хай Україна буде для всіх нас спільним затишним домом — домом свободи!

Громадяни! Проявіть 21-го січня високу дисциплінованість і стриманість! Уникайте всього, що може зіпсувати людям святковий настрій і порушити громадський порядок! Успішно складемо цей відповідальний історичний іспит на громадську зрілість!

Секретаріат НРУП

Вісті...

(Закінчення зі стор. 1)

площі Лужка відбулося про сто неба різдвяне греко-католицьке Богослужіння.

Останніми днями посилюється боротьба за свободу виборів. Активісти незалежних громадських об'єднань. Зокрема засоби масової інформації району продовжують кампанію дезінформації спрямовану проти прогресивних кандидатів в депутати рад всіх рівнів. За словами Юрія Хмарі, особливо відстається співголови місцевого руху Вадима Сковорода, директорів сільської школи. На адресу самого Ю. Хмарі надходять листи, написані російською мовою, з погрозами розправи над ним та членами його родини.

Представники партійно-державного апарату Харків та області постійно втручаються в справи виборчих комісій, чим дезорганізують роботу останніх. В ряді випадків високопоставлені особи намагаються скористатися своєю владою і за допомогою силового тиску та телефонічного права впливають на рішення виборчих комісій. Найчастіше чиновники, користаючись правовою некомпетентністю населення, створюють штучні бюрократичні проблеми перед виборцями і поки останні розбираються в цих хитрощах, апарат виграє час. Наведено лише один приклад:

Власті Харківського району міста Харків, зокрема працівник райкому Олена Аністарова і завідувач оргвідділом райвиконкому Садокія Субота, замінивши собою виборчу комісію, взяли на себе її функції, зокрема, щодо прийому документів від делегатів виборців. Так вишестоящі особи протягом трьох днів відмовлялись брати документи від представників осередку ТУМ села Ціркуни, мотивуючи свою відмову тим, що, мовляв, повинні мати

всі документи осередку і списки його членів. Після того, як списки їм представили, 4-5-го січня в село прибула група із близько 15 осіб, які хотіли по хатах тих мешканців села, прізвища яких були вказані в списках. Міліція залякувала селян, погрожувала, називала ворогами народу і партії. Навколо хати Миколи Неізнестового, кандидата в депутати ВР УССР, активіста ТУМ, постійно чергувала міліція. Дружину Неізнестового під конвоем водили через усе село. Представники влади розпустили чутки, що подружжя Неізнестових — злочинці і їх скоро заарештують. Ряд громадян, зокрема Микола Гавриш, зазнали принизливих обшуків. Документи ТУМ господарям досі не повернуто. З приводу всіх вишестоящих подій активісти осередку ТУМ села Ціркуни зробили офіційну заяву протесту.

Стало відомо, що адміністрація 18 підприємств заводу у Вінниці, зокрема заступник генерального директора Григорук і секретар парткому Острівський за участь в мітингу в пам'ять академіка Сахарова 24-го грудня переслідують робітників заводу Петра Сірого. З метою обвинувачення Сірого в професійній непридатності. За наказом адміністрації підірвано протокол іспитів, що їх недавно склав активіст УГС П. Сірий.

Цілий ряд трудових колективів Чернігова вимагають реєстрації від першого секретаря обкому партії Леоніда Палажченка. 7-го січня на зустрічі завідувача ідеологічним відділом ЦК КПУ Леоніда Кравчука і Палажченка з колективом радіоприладного заводу робітників вимагали від Палажченка залишити посаду. Коли Л. Кравчук спробував захистити свого колегу, то дехто з присутніх обвинувачив його в нещирості, некомпетентності і вірності Шербицькому.

Сьогодення з'являються іронічні інтонації. М. Ільницький закінчує свою доповідь, пишучи, „що ця іронія заміша на на гіркоті того поляну, що зветься ешван-зілля, того поляну, що з рідного краю, де квіти з материного городу пахнуть усе життя“.

Радий М. Ільницький, що вірші поета повертаються у рідний край та сподіється, що знайдуть прихильного читача і „хтось, може справді узізнає того давнього го, молодого, львівського Остапа Тарнавського“.

Д-р ЄВГЕН ОЛЕНКО

внутрішні хвороби

приймає у Києві і виїжджає на виклики додому

ДЕНТИСТ ОЛЬГА ОЛЕНКО

Профілактика хвороб ясен і зубів. Лікування і протезування. Косметична стоматологія. Приймається тільки за попереднім домовленям

Адреса у Мангеттені

ROCKEFELLER CENTER
630 5th Ave., Room 1803
New York, N.Y. 10020

105-37 64th Avenue
Forest Hills, N.Y. 11375
(718) 459-0111

ЗАУПОКІЙНІ БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ І ПАНАХИДИ

ЗА СПОКІЙ ДУШ СВ. П. СПОЧИЛИХ ТВОРЦІВ УКРАЇНСЬКОЇ НАУКИ, МЕЦЕНАТІВ, ФУНДАТОРІВ, ДОБРОДІВ І ЧЛЕНІВ ФУНДАЦІЇ УВУ, І ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ВІЛЬНОЇ НАУКИ — ВІДБУДУТЬСЯ В БІЛЬШИХ МІСТАХ НАШОГО ПОСЕЛЕННЯ В ОСТАННІЙ НЕДІЛЮ В СІЧНІ 1990 Р.

СВ. П. РЕКТОРИ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

1-й ряд зліва: Ол. Колесса, Ст. Дністрянський, Ів. Горбачевський, Т. Щербина, Дм. Антонович, А. Яковліс, С. Шелухин, Ол. Мицюк. 2-й ряд зліва: Ів. Борхоскський, о. монс. А. Волошин, В. Щербаківський, Ів. Мірчук, Ю. Панейко, М. Василів, Ол. Куліничевський, В. Орельський.

ФУНДАТОРИ ПОСТІЙНИХ СТИПЕНДІЙНИХ ФОНДІВ ПРИ ФУНДАЦІЇ УВУ

(Також особи в св. пам'яті яких зложено родиною чи друзями створено Стипендіальні Фонди, замість квіт на могилу)

СВ. П. МЕЦЕНАТИ, ДОБРОДІЇ І ЧЛЕНИ ФУНДАЦІЇ УВУ

(Також особи в св. пам'яті яких зложено родиною чи друзями більші пожертви на Фундацію УВУ замість квіт на могилу)

Авраменко, Василь
проф. Андрушків, Осип
Артимичин, Юрій
Бакалець, Роман
Барагура, Марія
Бобилів, Степан
д-р. Варварів, Константин
д-р. Великий, Атаназій
д-р. Вергун, Василь
Витвицький, Іван
Возняк, Осип
Галавай, Іван
Галібей, Дарія
Гірич, Іван
Губицький, Михайло
Герич, Василь і Анна
Горбачевський, Константин
Гребеняк, Іван і Станіслава
Гребеняк, Роман
д-р. Гік, Марія
Дармогай, Гали
уч. Дахнівський, Дмитро
Дашків, Іванна
Архив, Дебріс, Михайло
д-р. Дєрій, Еміль
д-р. Домбчевський, Іларіон
д-р. Душин, Володимир
д-р. Ермоленко, Сергій
Іванчишин, Роман
Іхалович, Петро
Зубаль, Степан
проф. Кисілевський,
Кості і Анастасія
Когут, Михайло
Коподій, Іван
Командант, Іван
д-р. Кос, Роман
д-р. Кротюк, Сергій
проф. Кубінович, Володимир
мг. Кузін, Дмитро
Кузьмин, Йосиф
мг. Кук, Надія
проф. Левіцький, Борис
Левіцька, Теодора

Пашко, Теодор
мг. Позинський, Євген
Марусик, Осип
дир. Матіяц, Прохп
д-р. Новаківський, Михайло
д-р. Оршківський, Петро
д-р. Палідвор, Василь
мг. Пашко, Олександр
Іж. Пежаківський, Михайло
Плескун, Ярослав
д-р. Політило, Юліан
Петраш, Юрій
Портко, Іван
Потоцька, Анеля
проф. Придлєвський, Роман
Пришляк, Богдан
Рокіцький, Стефанія
Прийма, Андрій
Рибчук, Марія
проф. Рудаківський, Іван
Ржепецька, Марія
Салюк, Григорій
Семчин, Анна
Серабін, Стефан
о. Синенський, Любомир
д-р. Сидорак, Олександр
Скора, Стефанія
д-р. Стариш, Борис
Станіславський, Іван
дир. Стефанович, Богдан
Степашка, Іван і Татяна
проф. Стецюк, Василь і Марія
Сусла, Софія
Телешевська, Марія
Ткачук, Ірена
Токарчук, Катерина
Турчин, Петро
мг. Утриско, Мирон
Ценко, Володимир
Федендик, Стефан
Федус, Петро
д-р. Філіпчук, Борис
д-р. Фішер, Рудольф
ген. Шандрук, Петро і Ольга
Шведик, Зенон

ВІДІШЛИ У ВІЧНІСТЬ В 1989 Р.

д-р. Козмарська, Марія
д-р. Погза, Михайло
о. д-р. Петро Романішин
Маричка, Петро

д-р. Рибчук, Богдан
мг. Яш, Петро
д-р. Головатий, Михайло

1-й р. — Теодор Витвицький, о. Ярослав Тростянецький, Іж. Богдан і Євгені Онуферик.
2-й р. — Анастасія Пірська, Іж. Іван Кравчук, Анна Олійник, д-р. Степан Гік.
3-й р. — Марія Левіцька Малащук, Катерина Коленька, д-р. Михайло Сосновський, д-р. Петро Богданський.

ЗАУПОКІЙНІ БОГОСЛУЖЕННЯ І ПАНАХИДИ БУДУТЬ ВІДПРАВЛЕНІ У СЛІДУЮЧИХ МІСТАХ УКРАЇНСЬКОЇ ДІЯСПОРИ

(остання неділя в січні, що цього року припадає на 28-го січня 1990 р.)

СТЕФОРД
Катедра Св. Володимира Великого
Проевс Владика Василь Постен

ЕДМОНТОН
Катедра Св. Йосафата, Проевс Владика Дмитро Грешук
Церква св. Івана, о. прот. д-р. Іван Стус

НЬЮ-ЙОРК
Катедра Св. Володимира, Проевс Владика Антоніо
о. протопрес. Володимир Базилевський
Церква Св. Юра, о. ген. викарий Патрік Пашк
Церква Всіх Святих в Нью-Йорку, о. протопрес. Іван Ткачук
Церква Прес. Богородиці в Озон Парку, о. Петро Сірого

БАВНД-БРУК
Церква-Пам'ятник Св. Апостола Андрія Первозванного, о. протопрес. Артемій Селегна

ВІННІПЕГ
Катедра Св. Володимира і Ольги, о. Роман Кисілевський
Каплиця Колегії Св. Андрія, Унік Манітоби
о. прот. Олег Кравченко, Ректор

ТОРОНТО
Церква Св. Миколая, о. д-р. проф. Петро Біланюк
Церква Св. Андрія, о. митр. Микола Критюк

ВАШІНГТОН
Український Католицький Крайовий Собор Пресв. Родини
о. Денишук Йосиф
Церква Св. Андрія, о. прот. Григорій Подгурсь

ОТТАВА
Церква Української Католицької Семінарії
о. Ректор Йосиф Андришин

ФІЛІДЕЛЬФІЯ
Церква Св. Архистратига Михайла, о. митр. Зенон Злочовський
Церква Св. Покрови, о. митр. Михайло Борисенко

ЧИКАГО
Катедра Св. Володимира, Проевс Владика Володимир
о. настоятель Степан Женьч
Собор Св. Володимира і Ольги, о. митр. Марія Бутринський

КЛІВЛЕНД-ПАРМА
Катедра Св. Володимира, о. митр. Степан Ганкевич
Церква Св. Покрови, о. д-р. Іван Тилевський

ПОС-АНДЖЕЛЕС
Церква Родився Пречистого Діви Марії, о. прот. Петро Лєський
Церква Св. Володимира, о. Анастасія Ситник

РИМ
Манастирська Церква ОО. Василія у Римі
о. д-р. протархимандрит Ізидор Патріо, ЧСВВ
Отц. Студіи
о. архимандрит д-р. Любомир Гузар

МОНХЕН
Церква Св. Андрія і Покрови, о. парох Мирон Молчок
Церква Св. Миколая, Монхен
о. архипресвітер Паладій Дубицький

Всіх св. членів професорського складу, студентів і алумнів УВУ, меценатів і членів Фундації УВУ і Українське Громадянство — просимо в часі відправ (в неділю, 28-го січня), де б ви не були поєднатися з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що знання своє і працю свою віддали для українського народу

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ, ВДЯЧНІСТЬ І ПОШАНА СПОЧИЛИМ ЧЛЕНАМ ВЕЛИКОЇ РОДИНИ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Ukrainian Free University Foundation, Inc., P.O. Box 1028, New York, N.Y. 10276

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТИНУ.

В Сороковий День Смерті

бл. п.

Миколи А. Лівіцького

ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ В ЕКЗИЛІ
буде відслужена

ПАНАХИДА

в суботу, 20-го січня 1990 р. в 11-й год. ранку в українській православній церкві

св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Запрошується українське громадянство до участі в молитвах

Родина Покійника
Комітет Похоронів ДЦ УНР в екзилі

ФБІ, ОРГАНІЗАЦІЯ, яка повинна захищати цивільні права в країні, звинувачена в расовій дискримінації по відношенню до своїх працівників. У 1988 році федеральний суддя в Техасі розглядав справу дискримінації ФБІ її еспаномовних працівників і у висліді була змінена персональна політика організації. Наступні два випадки розглядалися в Омазі, але найбільша судова справа, у якій агент негрівського походження Доналд Рошон звинувачує ФБІ в Чикаго у расовій дискримінації, ще не закінчена.

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю, 12-го січня 1990 р. на 71-му році життя відійшла у Вічність наша Найдорожча

ДРУЖИНА, МАМА І БАБЦЯ

бл. п.

ЄВГЕНІЯ КОЛТУН

ПАРАСТАС у вівторок, 16-го січня 1990 р. о год. 7-й веч. в похоронному заведенні Насевичів при 109 E. Tabor Rd. Філадельфія, Па.

ПОХОРОН у середу, 17-го січня 1990 р. о год. 10-й рано в церкві св. Михайла, а після на цвинтар св. Марії у Факс Чейс, Па.

Горем прибіти:

муж — ЮЛІАН
донька — ІРЕНА ДРАЖНЬОВСЬКА з мужем
ОЛЕГОМ і дітьми ВІРОЮ І АНДРЕЙКОЮ
сестра — СТЕФАНІЯ ЛІТВИН
брат — ЯРОСЛАВ БАЗЮК з Родиною

Ділимося сумною вісткою, що у середу, 10-го січня 1990 р. відійшов у Вічність

бл. п.

МИХАЙЛО БУЛА

ПАНАХИДА — п'ятниця, 12-го січня 1990 р. о год. 7-й веч. у похоронному заведенні Петра Яреми в Нью-Йорку.
ПОХОРОН — субота, 13-го січня 1990 р. о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра в Нью-Йорку, а після на українській православній цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишені у смутку:

дружина — ПАРАСКА
сини — ОРЕСТ
ДМИТРО
ВОЛОДИМИР
ВАСИЛЬ
внуки
вуйко — ГРИГОРІЙ

3 Волі Всевишнього, по короткій недугі, упокоївся в Бозі

св. п.

Ростислав Богдан Сененко

У Сороковий День Смерті, дня 20-го січня 1990 року будуть відправлені

БОГОСЛУЖЕННЯ

в церквах:

св. ап. Петра і Павла в Джерзі Сіті, Н. Дж., о год. 7:15 рано;
св. Василія Великого в Ірвінг, Техас;
каплиця семінарії св. Йосафата, Вашингтон, Д. К.
Про молитви за душу Покійного просять мети — КАТЕРИНА КОЦЬ
дружина — ЛІЛІА
сестра — ОЛЕКСАНДРА

Ділимося з друзями по-зброї, Приятелями і Знайомими сумною вісткою, що 26-го грудня 1989 р. у Воррен, Миш., відійшов у Вічність на 75-му році життя

бл. п.

Александр Дейнека „Сковорода“

ПОХОРОН відбувся в четвер, 28-го грудня, в год. 9-й ранку в українській православній церкві св. Андрія в Гемт-рему, Миш. Тіліні Останки були перевезені на цвинтар в Інтермент Вудленд Семетарі.

Александр Дейнека (Сковорода) народився 14-го червня 1914 року в родині селянина, в селі Кривоверба, Волинського повіту. Середню освіту скінчив в Україні. Від 1944 року працював в революційній підпіллі, як політвояковик, де був вишкільником молодечих кадрів та бойов.

Був курієм політвояковиком, курієм Ярополка, належав до повітової пропаганди Грушевського повіту, 1945 році був в окружній пропаганді Холмського повіту, командира Дунайського, 1946 був висланий в Підляшшя, де працював в надрайонній пропаганді.

Разом з командиром Дунайського, брав численну участь в переговорах УПА з польським підпіллям АК і ВІНОМ. Брав численну участь в боях-наскоках: 1944 на ОСТРІВ, 1946 на ГРУБЕШІВ, КРИСТОНОПІЛІ (останнє, що б перешкодити полякам у виселенні українського населення). 1947 з командиром Прієвою брав участь в рейді в Східно-Південну. 25 серпня 1948 вирушив в рейд у Західно-Німецьчину з групою „Земка“. До Західної Німеччини прибув 10-го травня 1949 р.

Вельмишановний Дружині Покійного, ближній і дальній Родині, висловлюємо наш найщиріший співчуття.

ВІЧНА ЯМУ ПАМ'ЯТЬ!
Об'єднання кол. Вояків УПА
ЗСА і Канади

До Школи Українознавства в Йонкерсі завітала св. о. Миколай

Миколай Рудик у ролі чортика отримує від св. о. Миколая подарунок.

(Фото С. Рудик)

У неділю, 17-го грудня, в церковній капелі Михайла в Йонкерсі, Н. Й., відбулася на програму св. Миколая дуже багато чимих, нетерпеливих дітей. Заповнили також їхні батьки, дідуся і бабуся.

Дивлячись на них, виринуло кілька питань. Чому не всі діти ходять до Школи Українознавства кожної суботи? Цікаво, що вони роблять у суботу, що не можуть на кілька годин до нас прийти? Програма навчання в Йонкерсі є досконалою. Вона дотримується всіх програмових вимог Шкільної Ради. Школа, що молоді батьки не оцінюють важливості й потреби частого контакту з молодими українцями. Шесумніше стало, коли пригадалася програма на відзначення 175-ліття дня народження Тараса Шевченка. Де були тоді ці самі батьки й їхні діти? На жаль, тільки один св. о. Миколай має силу й необхідність, щоб пригледіти до себе дітей. В цей день він не втрачав уваги на всі ці справи й щасливо прибув, щоб обдарувати усіх присутніх.

Учителі школи разом з батьківським комітетом добре попрацювали, щоб успішно відбулося свято. Вже шлий місяць підготували та пробили. А в суботу, 16-го грудня, учні з'їздили до приналежності. Після навчання поспішили до їдальні, де обідом, який приготували матері з батьківського комітету.

На стінах і на сцені висіли різдвяні прикраси. Видно було на обличчях кожної дитини радість і щире задоволення. Учні виявили свої таланти цікавими проектами.

Наступного дня о 1-й год. почалася програма для св. Миколая. Несподівано завітала також новобранний посадинок міста Йонкерсу Генрі Спальне, який мав нагоду перед програмою привітати усіх і побажати веселих свят.

Програму розпочали наймолодші — учні садочка, які декламували «Білий сніжок» М. Стратієнка, перша класа — «Різдвяну пісню», друга класа — «Ялиночку» К. Переліскою, а всі разом заспівали дві пісні: «Зима» і «Снігова баба», сл. Ганни Черинь, муз. Василя Штуя.

Другою точкою була інсценізація вірша О. Олеса «Ялинка». Дуже гарно це виконали учні другої класи Семен Вариха й Устя Тарнавська.

Опісля директорка школи вітала усіх глядачів. Вона подякувала учителям та батькам за труд і час, які вони присвячували, щоб успішно провести свято. При цьому побажала смачної куті та попросила, щоб усі допомогли виконавцям «Вертепу» колядувати.

Останньою точкою була сценка В. Мельника «Св. о. Миколай їде». У ній взяли участь майже всі учні.

Оля Шафаровська-Рудик

Святий Миколай у світличці 83-го Відділу США

У суботу, 16-го грудня, у приміщенні школи св. Юра відбулося свято св. Миколая, яке відзначали для малят учителі світлички 83-го Відділу США Лідія Андрушин і Маруся Мулик. Присутніх було біля 50 дітей і передшкільня 35 дітей з передшкільня і першої класи школи українознавства в Нью-Йорку, як також їхні батьки, бабусі й дідусі.

Світличка 83-го Відділу США була заснована в 1971 році на поручення Округу США Нью-Йорку. Беручи собі на душу виховну ділянку, 83-го Відділу США перетворили на світличку. Через 16 років учительсько-світлички були в Євгенія Ваши, а останні два роки учительсько-світлички 83-го Відділу США діяли Андрушин, а міністраторкою Стефанія Косович, а виховною опікувачкою Дарія Гелла. На протязі 15 років світличка мала понад 300 малят, градаючи.

В роки з батьками дітей світлички було видно, що діти з захопленням учасниками виховної світлички. Діти з глибоким переживанням слухали під звуки гітари і паннозали. Силе, силе світлички для св. Мико-

лая. Вони мали добру заправу, бо на кожних суботних заняттях вони не тільки шовправляють українську мову, грають різні ігри, малюють, складають бльок, вивчають вірші, співають українські пісні під звуки гітари учительки Маруся Мулик, але також відвідують різні імпрези, як День Української Незалежності 22-го січня, народний Тараса Шевченка, Великодні свята, День Матері, День Подяки, Листопадове Свято тощо.

Гарно було спостерігати, як малюють підготували до св. о. Миколая, щоб отримати подарунки, а батьки з гордістю поглядали, як діточки з набожністю відчинили подарунки. Всі діти і батьки, напевно похвалились дітям з великим задоволенням, батьки тому, що знають, що добре роблять, коли посилають дітей до української світлички, де щільно є впливання українських традицій і вчення української мови, а діти тому, що отримали по кілька подарунків і нарешті побачили св. Миколая, якого очікували шлий рік.

Зірка Галів

Св. Миколай відвідав 214-ий Відділ „Чорноморська Січ“

Ньюарк, Н. Дж. — В суботу, 16-го грудня, 214 Відділ „Чорноморська Січ“ влаштував Свято-Миколаївську зустріч для дітей членів Відділу та їх друзів. Олесь Напора, імпрезовий референт, і Марія Бокало, директор програми свята, привітали гостей і „частували“ їх програмою рецитатив і читання віршів. Те, що діти вміло виконали програму, свідчило добре про організаційний та мистецький хист директорки програми.

Юнаки Стефан і Дем'ян Колодзі, Андрій Брейні, Іван Коремба, Данило Геніш, Юрій Кігічак, Олесь Кудрик та Мирослав Биц гарно виконали декламації та рецитати, а ангелики Таня Козюпа та Наталя Гордінська досконало виконали свої ролі як помічники св. Миколая. Св. Миколай прибув, говорив, похваляючи дітей, і при допомозі

зі ангелів роздав дітям подарунки. Присутні серед гостей були союзові урядовці: д-р Нестор Олесницький, Головний Контролер УН-Союзу, Омелян Твардовський, заступник секретаря 214 Відділу, Осип Труш, голова контрольного комісії Відділу. Андрій Воробець, координатор братської діяльності, відіграв активну роль при організації зустрічі. Він також приготував кіоск з інформативного матеріалу про УН-Союз та членство в УН-Союзі.

Кожна дитина одержала примірник найновішого числа журналу „Веселка“, як безкоштовний дарунок від Батька Союзу. Понад 50-годей брали участь, 29 із яких були діти. Особиста подяка належить Христині Прошок за добре zorganizований і смачний буфет.

П'ята річниця Українського Села у Дітройті

Учасники урочистого відзначення п'ятої річниці Українського Села в Дітройті (зліва): пані Бонковська — дружина посадинок Воррену, Маруся Заричка — члендирекції, Степан Віхер — президент Українського Села, посадинок Воррену Роналд Бонковський та Ліда Врублевська — менеджер Села.

Попри шоденні зайняттями часто не звертаємо уваги на те, як швидко мине час. Все ж таки життя пливе, події стаються і стаються частинною історією. Нашим завданням є час від часу зупинитися, проаналізувати минуле, старатися виправити недоліки і підкреслити позитивне.

Це можна застосувати до імпрези, яка відбулася 4-го листопада минулого року з нагоди п'ятої річниці існування дому для старших віком — Українського Села. Бенкет відбувся при виконанні великої залі і був одним з найкращих за минулі роки. Завдяки голові бенкетової комісії Стефі Дуб та багатьом іншим, які помагають, зала була чудово прикрашена і програма проходила у безгладаному порядку.

Перед бенкетом була година для легкого перекуску при звуках мелодій на фортепіано у виконанні Олі Дубрівни-Соловей. Сам бенкет відкриває коротким словом С. Дуб. Вона привітала присутніх і представила господаря бенкету, президента корпорації Степана Віхаря, який поділився думками про працю дирекції і подякував присутнім за моральну і матеріальну підтримку. Опісля просив однохвилинного мовчанкою вшанувати пам'ять померлих мешканців і членів дирекції Українського Села.

Тому що посадинок Воррену не міг бути присутнім на цілому бенкеті, С. Віхер попросив його до слова. Посадинок Бонковський передав прохання Воррену з нагоди річниці і підкреслює, що Українське Село є одна з найкраще упорядкованих будівель міста, за що Воррен декілька разів давав признання. Соліст-баритон Ярема Цісарук мав дуже обмежений час, тому його виступ відбувся ще перед бенкетом. Я. Цісарук своїм могучим баритоном виконав три пісні при акомпанюванні Ліди Цісарук. Його виступ був дуже тепло прийнятий рясними оплесками. Опісля парох української католицької церкви св. Йосафата у Воррені провів молитву у благого-

вив їжу. Під кінець вечери С. Віхер попросив очок, які мають добрі голоси, вийти на залу. Нашивидку зібраний „хор“ відспівав низку популярних пісень під оплески присутніх. Після представлення осіб при головному столі, членів дирекції, адміністрації і почесних гостей, перша заступниця голови Юстина Неліген інформувала присутніх про щойно заплановану програму приготування обідів три рази у тижні для мешканців Села за низькою ціною. Своє слово вона закінчила віршем невідомого автора про життя в Українському Селі у кривому дзеркалі. Далі слідувало відзначення почесними членами осіб, які в особливий спосіб причинилися до будови Українського Села.

Перше відзначення — для покійної пані Бландейл, яка подарувала один акр землі для Українського Села, передає родині покійної почесний президент Села Анастасія Волкер. Друге відзначення передала членка дирекції Ольга Адамак для Павліни Бурзол, довголітньої колишньої членки дирекції і заслуженої громадської працівниці. Кінцеве відзначення для колишнього члена дирекції Романа Татарського передала третій заступник президента Зенон Василькевич. Тому що, на жаль, бл. п. Р. Татарський кілька днів тому несподівано помер, З. Василькевич висловив великі заслуги покійного для Українського Села. Він висловив жаль з приводу його несподіваної смерті і поінформував, що планет заслуги був переданий під час похоронних відправ дружині покійного пані Галі.

Кінцеву молитву провів парох православної катедрі св. Покрови у Воррені о. Микола Невмержицький. Після бенкету присутні ще довго готували і співали при акомпанюванні Олі Дубрівни-Соловей. З приємністю можна ствердити, що щогорічний бенкет увінчався повним успіхом, за що належить членам дирекції і усім виконавцям признання і подяки.

Зенон Василькевич

„Не журись“ у Клівленді

Ми вже журилися, що не буде „Не журись“, а надійшла до нас радісна вістка, яка блискучою облетіла широкі кола громадянства Клівленду, Парми, що приїжджають. Навідалися до нас перетомлені, бо відбулися шоденні концерти в Канаді — з Монтреалю до Калгарі в Альберті, а потім в Торонто, Поднівись на мапу і змійте ці простори! Але хлопці з під стигу „Не журись“ з львівського естрадного театру-студії — жваві, ентузіясти і загартовані долею до невигод.

Концерт спонзорувала Українсько-Канадська фірма „Кобза“ під патронатом Конгресу Українців Канади і Українських Злучених Організацій Великої Клівленду. Виступ відбувся 6-го грудня в залі церкви Покрова Пресвятої Богородиці в Пармі. Виконавці приїхали в зменшеному складі. Виступало їх п'ятьох: лавреати першого фестивалю „Червона Рута“ Віктор Морозов та Андрій Панчинин, володар гран-прі першого фестивалю „Червона Рута“ Кобзар Василь Жданкін. Соловою точкою на піано виконав бласку-че Юрій Сасенко, дипломат джазового фестивалю „Кришталевий Лев“ 88 („Ностальгія“ і „Джазова імпрізація“). Заповіданцем, автором та виконавцем гуморесок був директор театру Остап Федоришин („Про предків“, „Як Гриць їздив до Америки“, „Монолог пані Стасі“). Він дуже тепло говорив і зала вибухала сміхом. На початку імпрези мгр Василь Лішинецький, голова місцевого УЗО, в короткому слові привітав виконавців і побажав успіхів. Концерт складався з двох частин. У фінальному виступі кожний виконавець представив себе, виконуючи коротко питоми йому фразу, такти чи слова. На початку Федоришин і Сасенко вітали владу українську публіку та передали привіт з України, зі Львова. Загладли, що напевно на залі є багато слухачів зі Львова чи околиць. Співаки виконали 8 — 9 пісень різного змісту: патріотичного, історичного, побутового, сатиричного і романтичного-ностальгічного, як, наприклад, пісню, яку співав батько Жданкіна, запрошений на Колину. Хочу згадати деякі з них: „Стрилецькі могили“, „А ви мене поховали“, „Пісня про ветерана“ (ката Кагановича, який, до речі, живе в Москві на добрій державній пенсії і недавно в

ЗСА появилася книжка про нього, авторства його кузена Кагане з Нью-Йорку під назвою „Вовк з Кремля“. Каганович має коло 97 років. Повинен бути засуджений за голодоморну смерть в Україні в 1932 — 1933 рр.) Цікавою змістом і дуже на часі була пісня „Віддайте мову“ (бо це не прохання, а наказ!) Виконав Морозов, „Зруйнування Січ“, „Журавлі“, „Коліда“ у виконанні Жданкіна і пісні „Міло“, „Яничари“, „Символіка“ у виконанні Панчинина. У піснях проявлялися любов до свого народу, бль за заподіяні хридли, туга за нашим історичним минулим, натяки на „гласність“ та безрадість совєтської комуністичної господарки і цілої системи. Треба подивитися відвагу і ширість виконавців, бо не забуваймо, що ті люди вертаються і знову зустрічатимуться віч-на-віч зі суворого та непевною дійсністю.

Співаки перенесли нас духом і серцем в Україну, її минуле, теперішнє і майбутнє і ми їм вдячні за це.

Кажуть, що критикувати найлегше, але дозволю собі зробити певні нюансові зауваження, а саме: цікаво, чому ансамбль не виступив групово, а наприклад, дуети, квартети тощо щоб надати концертній більшшольоритності і різноманітності. Також можна було змінити строї, хоч би в другій частині на загальноукраїнські чи наші регіональні. Думаю, що організатори мали це на увазі, але певно хотіли себе виявити скромно, без зайвої „бомбастики“. А третє, про що я думаю, — це брак виконавців жіночої статі.

Слухачі сприймали виконавців з несприхотливим ентузіазмом, радісними лицями, оваціями вставанням з місць. Мгр Лішинецький попросив незабутній ансамбль і дуже влучно сказав, що коли масмо таких відважних молодих людей, як „Не журись“, то можемо сміло глядіти в очі будучині. Але треба нам об'єднано в діаспорі підтримувати і обороняти справу незалежності України — і це повинно бути тепер нашим першим пріоритетом понад все. Діти вручили квіти виконавцям: від УЗО, гуртка бандуристів (вітав д-р Махлай) і від Відділу Сувільної Опіки при УЗО. При кінці виконавці на сцені заїнтонували національний гімн „Ще не мерла Україна“, який підхопила ціла зала.

Д-р Володимир Боднар

Історичний...

(Закінчення зі стор. 2)

ситету (УНІГУ) сьогодні має філії усіх п'ятьох копій літописів і черговий том Гарвардської Бібліотеки Давнього Українського Письменства помістив саме острозький, четвертинський та уривки краківського, а даліш томи включатимуть іпатівський та київський списки. Є ще план, щоб сюди включити текст невідомого відданого на Західній Україні давнього г. зв. микільського літопису, який ще ніколи не був опублікований. Його віднайшов і досліджує проф. Я. Ісачевич, гостюючий в УНІГУ історик з Інституту Суспільних Наук у Львові.

Виготовити видання цих літописних цінностей не було легко. Треба було насамперед отримати добрі мікрофіли, з яких можна виготовити кліші до друку. Фільми треба було замовляти в Ленінграді. УНІГУ отримав їх рік після вислання замовлення, але як виявилось, деякі записи на маргінасах аркушів літописів не були схоплені фільмовим апаратом. Пришлось замовити ще один фільм, що знову потривало майже рік часу.

У випадку давніх літописів маргіналів так само важні, як сам текст літопису. З них можна довідатися про виконавців копій, попередніх власників, історію самого рукопису. Без них не можна доказати українського походження цих творів. Доскогодні ще ніколи не виготовлено видання давніх літописів, де були б усі маргінали. Гарвардське видання буде перше, що це виконає.

Вибравши все що потрібно, тепер стає можливо виготовити довге очікувану та цінну річ: повне українське видання наших давніх літописів. Вступ до першого тому літописних текстів написав проф. О. Прицак. Все технічну роботу, зв'язок з фотографічним робітником Інституту Технології Массачусеттс, де з фільмів виготовляють кліші, та координацію праці з видавництвом Гарвардського Університету виконали докторант Гарварду Роман Коропецький і випускник Пенсильванського університету Андрій Гервук. Ім працюю фіндували жертводавці Гарвардського Проекту а появу цього першого літописного тому оплатили відомий письменник, редактор Михайло Бажанський з Дітройту, склавши на цю ціль пожертву 25,000 доларів.

Ганна Черинь:

УКРАЇНСЬКІ ДІТИ

ОПОВІДАННЯ ДЛЯ ДІТЕЙ

Редатор: Е. Рослицький

Малюнки: М. Михалевич

Видання Комісії Шкільництва Комітету Українців Канади і Провінційної Ради Онтаріо, Торонто, стор. 69.

Ціна 5.00 дол.

Можна набувати в Книгарні Свободи

Svoboda Book Store

30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

New Jersey residents add 6% sales tax.

Моральне...

(Закінчення зі стор. 2)

лектичної логіки і рефлексології Сеченова і Павлова, які заперечували у людини свободну волю. Макаренко створив поняття „парадоксального гуманізму“ і твердив, що терор — це вияв найбільш знеслого гуманізму, бо він примушує людину стати „ідеальним“ комуністом, всупереч її власним бажанням.

Не зважаючи на наглядне банкрутство комуністичної ідеології у цілій Східній Європі, де навіть колишні урядові вельможі стидуються називати „комуніст“, в Совєтському Союзі комуністи намагаються зберегти ілюзії непомилності, настоюючи на провідній ролі Комуністичної партії у всіх сферах суспільно-політичного життя. Вони за всяку ціну намагаються втриматися при владі, аранжуючи „перевбудову згори“. Така перевбудова є протиріччям сама у собі, на що вже вказував неодноразово нещодавно померлий академік Андрій Сахаров.

Єдиний логічний шлях для Комуністичної партії сьогодні — це відмовитися від „провідної“ ролі, відкинути брехню і облуду як засіб політичної боротьби, та відмовитися від ролі фактичного оборонця російського імперіалізму. На жаль, покищо в згаданій ділянці нічого не змінилось. Комуністична партія Совєтського Союзу ще далі є оборонцем російського імперіалізму, послуговуючись у своїх планах облуду і брехнею. Наприклад, англомоєне видання журналу „Україна“ ч. 7, 1989, містить рецензію Ярослава Петрова під багатомовним наголовком „Лабіринт“. Сам наголовком насуває асоціацію думки із відомим пасквілем „Лабіринтами Уні“. Рецензія Петрова є на книжку Томаса Режака і Валентина Цурана: „Пощукувані“, в розумінні пошуківанних воєнних злочинців. У книжці крім Дмитра Донцова і Дмитра Палієва є також згадані (цитую до слів) „Степан Скрипник (Митрополит Мстислав) і Роман Шептицький (Митрополит Андрей). Книжку надруковано в Москві в 1988 році, значить у році Тисячоліття Хрищенія України, коли вже перебувала була в повному ході. В згаданій книжці є також цілий ряд історично невірних пасквілів. В час клімату перебування зустрічаємо, говоримо і пізнаємо різних людей, які приїжджають до ЗСА як науковці чи як туристи. Більшість серед них — це національно свідомі, ширі українці. Є також такі, що чомусь вважають, що потрібно заявляти, що вони „переконані“ комуністи, хоча невідомо чому вони їм хваляться. Приїжджають, на жаль, також і „стукачі“, хоча тільки вони знають, хто вони є. Респектуючи бажання дискретності із сторони тут приїжджаючих, можна зрозуміти чому вони не звертають уваги своїм колегам з редакції „Україна“, щоб не осмішували себе перед світом, пишучи навану брехню. Тяжко зрозуміти, однак, коли науковці-українці в діаспорі мовчать і дозволяють собі на образи.

І саме тепер, коли науковці з України і діаспори науково співпрацюють, а у Львові відновилася діяльність Наукового Товариства ім. Шевченка, слід би пригадати деяким академікам, що Митрополит Андрей був добродієм і почесним членом НТШ, як рівнож, що почесним членом НТШ є Митрополит Мстислав.

Ті, хто далі послуговуються брехнею, бо так вимагає розуміння „переконаного комуніста“, повинні пригадати собі українську народну приповідку: „Брехнею світ перейде але назад не вернеться“.

Маємо на складі книжку Степана Куропаса СПОГАДИ З УКРАЇНИ І 60 РОКІВ В АМЕРИЦІ Накладом автора, Нью-Йорк — Париж — Чикаго, 1988 стор. 575. Тверда обкладинка, ціна \$30.00 плюс \$1.60 за пересилку. Можна набувати в книгарні „Свобода“.

SVOBODA BOOK STORE 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 New Jersey residents add 6% sales tax

UKRAINIAN NATIONAL FUNERAL SERVICE Управа Українського Національного Центрату Пам'ятки та мавзолею погладжує всі справи пов'язані з похороном і похованням в ЗСА.

4111 Pennsylvania Ave., SE Washington, D.C. 20746 Tel.: (301) 568-0630 MAIL: PO Box 4300 Dunkirk, MD 20754

ШКІРНІ НЕДУГИ РАК ШКИРИ

ВЕНЕРИЧНІ ХВОРОБИ ЗАБИГИ ПРОТИ ВТРАТИ ВОЛОССЯ

ЗАСТРИКИ COLLAGEN ЛІКУВАННЯ ЗМОРЩОК

JIM BARAL, M.D. ЛІЦЕНЗІЙОВАНИЙ ДЕРМАТОЛОГ

Центр американської дерматології (212) 247-1700

210 Central Park South New York, N.Y. (bet. 57th & 7th Ave.)

Medicare приймається. Пациєнти приймаються тільки за домовленістю. Можете знати нас скоро в NYNEX Yellow Pages.

СВЕТРИ, ВОВНЯНИ ХУСТИКИ, вишиванки, і т. п., кераміка, різьба в Арці — ДЕШЕВО.

Балабанська (Датків) Марія з Борислава, Зах. Україна, пошукує кузина ДАТКІВ ВОЛОДИМИРА ЮРІЙОВИЧА, нар. між 1922-1927 рр. в Нью-Йорку. Прошу його або хто знає його адресу, потелефонувати на ч. (518) 355-7100.

РОЗШУКИ

Балабанська (Датків) Марія з Борислава, Зах. Україна, пошукує кузина ДАТКІВ ВОЛОДИМИРА ЮРІЙОВИЧА, нар. між 1922-1927 рр. в Нью-Йорку. Прошу його або хто знає його адресу, потелефонувати на ч. (518) 355-7100.

SERVICE

UKRAINIAN TYPEWRITERS also other languages complete line of office machines & equipment.

JACOB SACHS 251 W. 98th St. New York, N.Y. 10025 Tel. (212) 222-6683 7 days a week

ЛЮБОВ КОПЕНЬКА

ДЗЕРКАЛА

НОВЕЛІ

Ціна: \$13.00 з пересилкою. Мешканці штату Нью-Джерсі доплачують 6% ставкою податку.

SVOBODA BOOK STORE 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 27-го СІЧНЯ 1990 р.

Філадельфія, Па. Річні загальні збори Т-ва Мир 324 Відділу відбулися в домі української громади при 23-ій і Бравн вул. — Управа.

НЕДІЛЯ, 11-го ЛЮТОГО 1990 р.

Клівленд, Огайо. Місячні збори 102-го Відділу. Б-ва св. ап. Петра і Павла о год. 1-й по пол. в приміщенні кафеєтерії школи св. Йосафата, 5720 State Rd., Parma, Ohio. На порядку: вибір делегата на Конвенцію УНС. По зборах відбудуться Річні збори. Просити членів до участі. — Д-р А. Жугта, пресд., І. Попанський, касир, М. Бобечко, секр.

FUNERAL DIRECTORS

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похороном в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ ЛУІС НАЙГРО — директор Родина ДМИТРИК

Peter Jarema

129 EAST 7th STREET NEW YORK, N.Y. 10009 (212) 674-2568